

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

Ծ Յ Գ Ա Լ Ի Ն

Այս երազէն կախարդուած ֆալել այսպէս մենաւոր,
Ու տեսնել զայն աւելի գեղեցկացած օրէ օր,
Եւ քիչ առ քիչ համոզուիլ թէ չես հասնիր ա՛լ անոր...

Ափսոսանքով մըտածել անապարդ օրերուն...
Անարգասիք ճիգերուն դիմաց հոգին զալարուն,
Միտքը սակայն միշտ կարօտ ու յոյզերով դեռ եռուն...

Այս երազէն կախարդուած անցնիլ այսպէս մենաւոր...
Գուցէ լաւ է չըմանիլ, կը մընայ սոն միշտ աղւուր,
Անոր իղձէն հոգիդ շէն ու անով ալ վիրաւոր:

Անցնիլ այսպէս մենաւոր այս երազէն կախարդուած,
Հոգիին մէջ պահել լուռ անոր կըրակն անիմաց,
Մըխիթարուիլ պատահանով թէ հուրին մէջ է Աստուած:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

